

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Ved Jordans Færgestæder

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Ved Jordans Færgestæder", i Grundtvig, N. F. S.: *Sang-Værk til den danske Kirkeskole*. - 1946, 1944-1964, s. 215. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-grundtvig12val-shoot-workid88814.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Sang-Værk til den danske Kirkeskole. - 1946

No. 69. **Herrens Daab.**

Egen Melodi af *L. M. Lindemann* ;
eller som: Hos Herren paa det Høie.

Ved Jordans Færgestæder,
Med Røst som Skyens Døn,
I grove Vadmels-Klæder,
Stod Arons yngste Søn!

Ham svæved over Isse
Guds Aand i Moders Skiød,
Med Tidender fuldvisse
Hans Tordenstemme lød!

Han var en Røst i Ørken,
Omsonst den lød dog ei,
Den selv med Kæmpestyrken
Beredte Herrens Vei.

Som Jord af Ploven dannes
Til Frugtbarhed i Vaar,
Saa Hjertet af Johannes
Til Frugt i Gylden-Aar!

Bekjend din Synd, du Arme!
Giv op din Daarefærd!
Saa vil sig Gud forbarme,
Hans Rige er dig nær!

Jeg døber kun med Haanden
Til Vidnesbyrd og Tegn,
Bebuder dog med Aanden
Velsignelsernes Regn!

Han skjuler sig i Vrimlen,
Opdages, naar han vil,
216 Som daled ned fra Himlen
Til Daab med Aand og Ild!

Forkyndt af Esaias,
Lovpris t i Davids Sang,
Nu dages brat Messias,
Gjør Ørk til Kildevang!

Da faae de Halte Vinger,
Da tale Daarer sandt,
De Stummes Lovsang klinger,
De Døve høre grandt.

Hvad vil I Øgleunger!
Vil I til Paradis?
Hvad skal, I falske Tunger,
Vor Herre med jer Pris?

Hvad vil I Pharisæer,
Som staae med Løgn i Pagt?
Hvad vil du Sadducæer,
Som trodser Aandens Magt?

For Helved at undvige

I mylre til min Daab,
Men kun i Himmerige
Har hjemme Jordens Haab!

Seer Jernet I, det kolde,
Ved hver en Stammes Rod!
For Knald og Fald de Golde
Faae aldrig mere Bod!

Saa bær da Frugter gode,
Nu i et Gyldenaar,
217 Hvert Træ, som randt af Rode
I Herrens Abildgaard!

Saa lød den Vises Tale,
Et Tordenslag hvert Ord,
Og over Bjerg og Dale
Den som en Lynild foer!

Da kom en Mand til Floden,
En fattig Kvindes Søn,
Den Ydmygste paa Kloden,
Som Morgenrøden skiøn.

Han var fra gamle Dage,
Han var fra Englehjem,
Kun tretti Aar tilbage
Dog født i Bethlehem.

Han var sin Døbers Frænde,
For Gud og Folk paa Jord,
Og god var han at kiende,
For sandt var hvert hans Ord.

Han sagde: jeg vil døbes,
Johannes raabde »nei«,
Det bedre kan behøves,
Om Du vil døbe mig!

»Derom vi ei vil tale,
Men Ret er hvad jeg vil,
Lad mig kun dybest dale,
Saa gaaer det rigtig til!«

Sig maa vel dybt nedbøie
En Mand med Byrde svar,
218 Og for Guds klare Øie,
Al Verdens Synd Han bar;

Den vilde Han udsone,
Tilbunds den sank med ham,
Det klang fra Ærens Throne:
Tilbeder det »Guds Lam!«

Johannes det ei vidste,
At *Jesus* var Guds Søn,
Før han saae Himlen briste
I Kraft af Herrens Bøn.

Igiennem Skyers Hære
Guds Fader-Stemme brød:
Du er min Søn den Kiære,
Ja, Du er evig sød.

Og fra den brystne Bue,
Til Helten efter Bad,
Kom Faderens Brev-Due
Med Fredens Oljeblad.

Det Blad var til os Alle,
Men nærmest til de Smaa,
Som græde naar de falde,
Og lee naar op de staae.

Til dem det bringer Duen,
Ved Bærnaabens Elv,
Hvor Engle holde Huen,
Og Herren døber selv!

Og naar de blive store,
Vor Herres Syskne smaa,
Da høre Engle-Kore
De under Himmel blaa;

Da føle Guddoms-Kræfter
De røre sig i Leer,
Da længes de kun efter
Hvad intet Øie seer!

O! Gud skee Lov for Daaben
I *Jesu Christi* Navn!
Nu staaer os Himlen aaben
I den Eenbaarnes Favnl